

Hlásáme dar nového začátku

Kázání na mši svaté v rámci Misijního kongresu dětí, Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice, sobota 19. října 2024, 10.00 hodin

Milé děti, milí bratři a sestry,

misie jsou slovem, které možná máme spojeno se vzdálenými exotickými kraji, s místy, kde žijí divoká zvířata, která známe jen ze zoologické zahrady, s lidmi, kteří mluví jiným jazykem, mají jiné životní zvyky. Možná máme toto slovo spojeno s chudobou, s představou, že lidé v misijních územích žijí nemoderně, bez různých vymožeností, které máme k dispozici my. Možná je to i z větší části pravda. Ale stejně tak je misijní území u nás doma. Je tomu opravdu tak?

Nejprve se však musíme podívat, co slovo misie znamená. Pochází z latiny a znamená posláni nebo vysláni. Kdo koho kam posílá nebo vysílá? Je to Ježíš, který posílá své apoštoly: *Iděte do celého světa a hlásejte evangelium* (Mk 16,15). V dnešním evangeliu jsme slyšeli podobná slova spíše jako oznámení, že se tak bude dít: *V Kristově jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy.* (Lk 24,47) A Pán Ježíš zde dodává: *Vy jste toho svědky.* (Lk 24,48).

Myslím si, že to je velká věc, být takto poslán. A jsme posláni všichni, bez výjimky. Tím, že jsme byli pokřtěni, tím jsme se stali Kristovými vyslanci.

Máme tady mezi sebou pana nuncia. On je taky vyslanec, dokonce velvyslanec. Zastupuje Svatý stolec, tedy Svatého Otce. A Svatý otec – papež, je zástupce Pána Ježíše na zemi. Na papeže se díváme, jak a co dělá, posloucháme, co říká, modlíme se na jeho úmysly. A papež posílá ve jménu Pána Ježíše své vyslance, tedy nuncie – to je také latinské slovo – a znamená „posel“, aby papeže, Svatého otce v té které zemi zastupovali, reprezentovali jej. A tím, že reprezentují papeže, reprezentují také Pána Ježíše. O velvyslancích se říká, že jsou na diplomatické misi. A o nunciuovi platí, že je nejen na misi jako diplomat, ale také na misii jako křesťan a biskup.

Stejně tak jsme posláni Pánem Ježíšem a jeho církví také my. Máme být těmi, kdo hlásají evangelium. To evangelium je dobrá zpráva, moc dobrá zpráva, že ve jménu Ježíše Krista mohou být odpuštěny hříchy a jsou odpouštěny.

K čemu je dobré to odpuštění hříchů? Představme si, že kreslíme nějaký obrázek. A ono se nám to nepovede. Uděláme třeba kaňku nebo při gumování uděláme do papíru dokonce díru. Už se s tím nedá nic dělat, jen to vyhodit. Ale naším úkolem je namalovat obrázek. Pokud dostaneme nový papír, třeba

novou čtvrtku, pak jsme zároveň dostali novou šanci. Můžeme začít od začátku, vyhnout se chybám, které minule vedly k tomu, že se do nepovedlo, a zdárně ukončit svůj úkol. Stejně tak je to v životě. Na čtvrtce našeho života je nějaká kaňka. Udělali jsme něco špatného nebo naopak něco dobrého jsme zanedbali. Co s tím? Některé věci můžeme odčinit: když jsme něco ukradli, můžeme to vrátit, když jsme na někoho byli oškliví, můžeme se mu omluvit. Ale co třeba s takovou pomluvou? Třeba na sociálních sítích? To jednou vypustíte a už se to nedá vrátit... Komu se omluvit? Už to nikoho nezajímá... Ale přece jen – dvě bytosti to zajímá: mě, kterého to trápí, a Pána Boha, který má rád každého z nás. A protože je Bůh a je tedy všemohoucí, dokáže smazat i ty kaňky, které my smazat nedokážeme. Dokáže hříchy odpustit tak, jako by se nikdy nestaly. Není to ale jen tím, že je všemohoucí. Je to především proto, že nás má opravdu rád. Jako naši rodiče, a ještě mnohem více. A tuto šanci na nový začátek máme lidem okolo sebe říkat, zvěstovat, opakovat. To je ta radostná zvěst – řecky evangelium. A misie je právě to, že budeme zvěstovat, jak je Bůh milující a jak mu na každém z nás záleží. A že by tedy proto mělo každému z nás záležet na něm.

Ten, kdo je na misiích, je misionář. Není to jen nějaký kněz v tropické helmě nebo řeholní sestra. Jsme to my všichni a máme to být my všichni. Když si uvědomíme, co je podstatou té radostné zvěsti, kterou jsme posláni hlásat, pak možná zjistíme, že to misijní území není někde v Africe, Asii nebo Americe, ale především tady u nás. Kolik je tu lidí, kteří ztrácejí naději, že jejich život má smysl nebo smysl svého života hledají tam, kde není! Možná by nás v tomto Afrika, Asie nebo Amerika strčily do kapsy.

Jak tedy být misionářkou nebo misionářem? Především tím, že budeme sami jednat podle toho, jak věříme. Že budeme my sami snažit žít tak, aby na výkresu našeho života nebyla kaňka. A pokud už bude, tak že budeme hledat odpuštění u těch, kterým jsme ublížili a vždycky také u Pána Boha, a ne že budeme dělat, že se nic nestalo, kaňka neexistuje nebo dokonce že neexistuje ani ten výkres. Tomu se říká svědectví: to, co chci říkat, to nejprve sám žiji. No a potom přichází na řadu další: pro někoho je to to, že o těch věcech mluví, pro jiného třeba to, že se snaží pomáhat tam, kde lidé pomoc potřebují. Nové začátky nejsou jen po našich chybách, ale třeba po katastrofách, jako byly nedávné povodně, po válkách, kdy si lidé ničí životy, zdraví i majetek a v mnoha jiných situacích. K takové misijní činnosti patří i to, co děláme my: pečeme misijní koláče, sbíráme peníze a další.

No, a ještě nesmím zapomenout na to úplně první a nejdůležitější: a to je modlitba za druhé. My můžeme dávat dobrý příklad, dělat mnoho dobrých věcí, ale to, že to zabere, je na Pánu Bohu. Proto je v první řadě třeba modlit

se. A to právě děláme i teď, kdy slavíme mši svatou. Pojdme se tedy teď v přímluvách modlit za to, aby Ježíšova radostná zpráva o odpuštění hříchů byla hlásána a aby ji lidé zaslechli. A taky za nás, abychom byli dobrými misionáři.

† Stanislav Příbyl, biskup litoměřický